

CSEHY ZOLTÁN

A fiú csodakürtje – Mahler-rontások

Fried Istvánnak

Páduai Szent Antal prédikál a halaknak

(Antonius zur Predigt)

A vastag hullámozás
halakkal, polipokkal, rákokkal telik.
És az elrendezés piszkosul szabályos lesz:
víz, hal, szó, víz, hal, szó, víz, hal, szó.
És ezek mind elnyelik egymást.

Páduai Szent Antal szentképét
haloványan tükrözi vissza a lecsitult víz,
és annál világosabban vetíti föl az égre.
Víz, hal, szó, víz, hal, szó, víz, hal, szó.
És ezek mind elnyelik egymást.

Aztán a víz, mint egy hatalmas persely,
óriási, szabályos rést mutat felénk, s a lyukon
bedobált pénz hosszút esve halkán csörren.
Víz, hal, szó, víz, hal, szó, víz, hal, szó.
És ezek mind elnyelik egymást.

A ponty piheg, a csuka gyilkol tovább,
a rák még mindig hátulról szereti,
sóvár marad a polip, a garnéla is.
Na de ez a felállás! Víz, hal, szó, víz, hal, szó, víz, hal, szó!
És ahogy ezek mind elnyelik egymást!

Amikor láttam a Neckart*(Bald gras' ich am Neckar)*

Amikor láttam a Neckart,
eszembe se jutott, hogy itt kaszáltál, édes,
több századdal korábban,
meg, persze, a Rajnánál is:
s abba (meg ebbe) mostad a kaszádról a vérem.

Én csak úszom azóta máig,
nem nagyon izgatott az idő,
azt a pár századot, akár egy gyűrűt,
könnyen elengedi a csontvázzá szikkadt ujj.

Jó nekem itt a vízben,
jó neked ott a parton,
ebben a százados sztriptízben
testem frissebben tartom.

Jaj, tudom, volt valami gyűrű, valami hal
és király is, meg, persze, szerelem-szünetek,
Neckar-mélyről bugyogó halott metaforák
harmata növesse kaszádig füvedet.

A magányos őrszem herdója*(Ich kann und mag nicht fröhlich sein)*

Állj! Ki vagy? Állj ki, vagy...
Ha-ha. Beszél-sz-e halottakkal,
szellemekkel társalkodsz-e,
volt-e parázna gondolatod tisztos ütemek közt?

Gyóntatód vagyok, árnyad, beavatód,
hóhérod, vallatód, őrződ, bírád.
S te hétköznapokban otthonos patkány,
aki az üdvözlést ki sem bírónád.

A kürt szavát érteni kell, a virágokét,
a lányokét a virágok között,
és a szót, mely ilyesmin megél,
beszédhibásnak mondom azt,
aki csak egy nyelvet beszél.

Itt állok, és őrzöm mások álmát,
a rémálmok horror-hátországát,
és monitoron néznek engem is,
ahogy szorongatom a nyúlt nyelű alabárdot,
miközben a városfalra pár
helyre kis virágot vizelek.

Gyere, fiú, vad a birka

(Büble, wir wollen außre gehe!)

Lány:

Gyere, fiú, vad a birka,
karám löcsét meglazítja!

Fiú:

Ne rajzolgass annyi birkát!

Lány:

Gyere, gyere!
Benyúlhatsz a zsebembe is!
Van ott ez-az, tiéd lehet.

Fiú:

Nem létezem, hogyhogy hallak?
Nincs is farkam, hogy farkaljak?

Lány:

Benyúlhatsz a blúzom alá!

Fiú:

Nem is vagyok, nincsen testem,
csak rímkényszerből születtem.

Lány:

Adok mást is, amit csak kérsz.

Fiú:

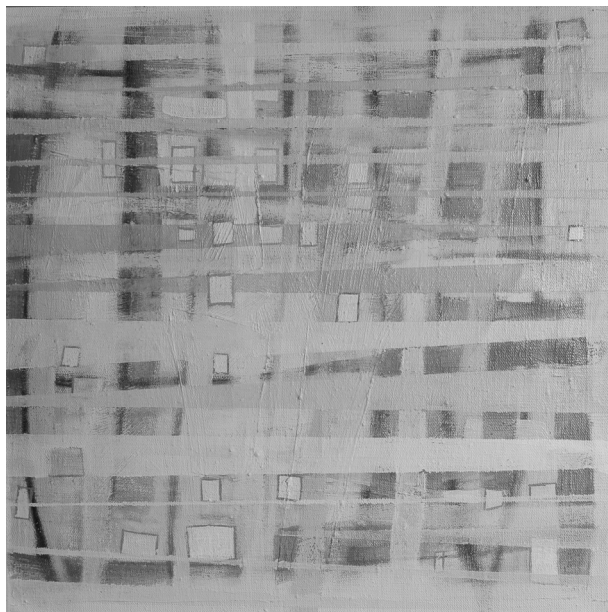
Itt egy idill vérezett el:
ne kefélj a képzelettel!

A kornétás fiúkból Byron óta*(Ich armer Tambourgesell)*

A kornétás, dobos, kürtös fiúkból
Byron és a romantikusok óta elege van a lírának.
Rövidebb lesz ez a dal is,
csak afféle költői kihágás.

Rímeiket se nagyon rakogatok bele,
még rossz helyen lógna ki, amivel nincs is tele.
Hagyom, pásztázza végig a vers a dalt,
mint fémdetektor a húst egy reptéren.

Arany fogan a fogban, a térdben platina térdel.
És a sípoló hangban nincs sok szemérem.
Micsoda zene! A végső vetkőzéshez.
Majd egy másolt cédén elkérem.

PARAGI ÉVA: SÁRGA STRUKTÚRA (2013)